

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Ing. Viery Horčicové v právní věci žalobců: a) Z. L., b) M. L., c) J. L., d) J.L., e) Š.B., f) B. L., g) M.G., proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2010 čj. 2009/92463-24

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobou doručenou Městskému soudu v Praze dne 12.4. 2010 se původní žalobkyně H. L. domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 8.2. 2010 č.j. 2009/92463-24, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti usnesení České správy sociálního zabezpečení ze dne 27.10. 2009 č.j. 366 011 752/A ve věci k zastavení řízení o žádosti o zahájení nového řízení o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle § 1 odst. 3 zákona č. 261/2001 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky účastníkům národního boje za osvobození, politickým vězňům a osobám z rasových nebo náboženských důvodů soustředěných do vojenských pracovních táborů a o změně zákona č. 39/2000 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky příslušníkům československých zahraničních armád a spojeneckých armád v letech 1939 až 1945 (dále jen zákon).

Žalobkyně v žalobě uvádí, že dne 11.11. 2002 uplatnila žádost o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona, která byla rozhodnutím ze dne 19.7. 2006 zamítnuta. Dne 8.7. 2009 se žalobkyně opětovně obrátila na Českou správu sociálního zabezpečení s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu a žádala o přehodnocení své žádosti. Česká správa sociálního zabezpečení toto podání považovala za zahájení nového

řízení, které zastavila usnesením ze dne 27.10. 2009, neboť žalobkyně údajně neposkytla dostatečně určité tvrzení týkající se období, okolností a důvodu ukrývání. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně podala odvolání, které bylo zamítnuto žalobou napadeným rozhodnutím s tím, že žalovaný posoudil materiály obsažené ve spisovém materiálu České správy sociálního zabezpečení jako neurčité a uvedl, že žalobkyně v odvolání uvedla nová tvrzení a domněnky, ke kterým by přihlédl jen tehdy, jestliže by žalobkyně takovéto skutečnosti nebo důkazy nemohla uplatnit dříve.

Žalobkyně v žalobě namítá, že byla porušena zásada nestranného a objektivního postupu, zásada materiální pravdy, došlo k nesprávnému právnímu a skutkovému posouzení věci.

Žalobkyně uvedla, že její povinností bylo uvést dostatečně potřebným způsobem skutečnosti, na základě kterých se domnívá o oprávněnosti svého nároku, aby se tak tyto skutečnosti mohly stát předmětem dokazování v rámci řízení. Povinností správního orgánu pak bylo ověřit, zda je tvrzení žadatelky pravdivé a za tím účelem si opatřit potřebné podklady. Žalobkyně se domnívá, že splnila svou povinnost tvrzení dostatečně určitě, když uvedla, že se ukrývala v období druhé světové války z rasových důvodů a k ukrývání došlo v roce 1943 až v květnu 1945 v lesích v okolí obce Veča. Žalobkyně ve své žádosti ze dne 8.7. 2009 upřesnila tato svá tvrzení a přiložila k důkazu svědecké výpovědi dalších osob, v nichž jsou popsány důvody a okolnosti ukrývání, tedy že žalobkyně i všichni její příbuzní se museli za války skrývat před nacisty. Rodina přežívala nedaleko obce Veča, ukrývala se před transportem do koncentračního tábora, a to od července 1944 až do března 1945. Žalobkyně tedy nabídla dostatečně konkrétní tvrzení, která byla způsobit a měla se ze strany dotčených orgánů stát předmětem dokazování.

Správním orgánům byla známa konkrétní doba ukrývání podle přiložených listin, nicméně i ze samotné žádosti žalobkyně vyplývalo, že tato doba byla delší než 3 měsíce, místo a okolnosti ukrývání, a proto bylo povinností České správy sociálního zabezpečení, aby ověřila pravdivost tvrzení žalobkyně. Ta však z historických či jiných pramenů neověřovala pravdivost údajů poskytnutých žalobkyní a naopak vyčetla žalobkyni nedostatek tvrzení.

Žalobkyně poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.2. 2008 čj. 4 Ads 46/2007-69, podle kterého „obecně lze říci, že z hlediska historických souvislostí by nebylo lze vyvrátit tvrzení o ukrývání se Romů na Slovensku po celé období, tedy po období od roku 1939 do roku 1945.“ V této souvislosti žalobkyně namítá, že při posuzování její žádosti nebylo vzato v úvahu nebo bylo zcela pominuto, že je posuzováno válečné období před více než šedesáti lety, že žalobkyně byla v té době malým dítětem, že žadatelka je romského původu a právě tato příslušnost byla důvodem, že rodina žalobkyně se musela ukrývat.

Jak již bylo opakovaně Nejvyšším správním soudem konstatováno, je historicky známou skutečností, že po vzniku samostatného Slovenského státu se Romové společně se Židy stali neplnoprávními občany a byli perzekuováni. Od srpna 1944 se pak podmínky života Romů s příchodem německé armády prudce zhoršily. Na mnoha místech docházelo k vypalování romských osad a k vraždě místních obyvatel. Tento teror pokračoval až do konce války. Na podzim roku 1944 se také přikročilo k realizaci myšlenky internace celých romských rodin. Životní podmínky v takovýchto táborech byly katastrofální.

Časové vymezení ukrývání žalobkyně z rasových nebo náboženských důvodů přesahovalo 3 měsíce a podmínky pro poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona tak byly splněny. Konkrétní určení přitom nebylo ani pro rozhodování správního orgánu potřebné, neboť bylo zřejmé z tvrzení žalobkyně, že doba ukrývání přesáhla 3 měsíce.

Vzhledem k délce doby, po které stát přistoupil k odškodnění oprávněných osob, není možné stát na striktním názoru, že tvrzení musí být vyčerpávající, zejména když žalobkyni bylo v době ukrývání 7 až 9 let a většina možných pamětníků již nežije.

Žalovaný dále uvedl, že žalobkyně v odvolání uvedla nové tvrzení a domněnky, ke kterým by přihlédl jen tehdy, jestliže by žalobkyně takovéto skutečnosti nebo důkazy nemohla uplatnit dříve. Žalobkyně se ale domnívá, že měla být správním orgánem v tomto případě vyzvána k upřesnění, z jakého důvodu nemohla uplatnit tyto nové skutečnosti a důkazy dříve a že tedy jednáním správního orgánu došlo k nepřiměřené tvrdosti, ne-li přímo k rozporu s ustanoveními správního řádu. Postup správních orgánů při vyřizování žádostí Romů o poskytnutí jednorázové peněžní částky a její následné nepřiznání z nejrůznějších formalistických důvodů a bez přihlédnutí k situaci většiny romských žadatelů je popíráním romského holocaustu a v rozporu se smyslem a účelem zákona.

Tvrdila-li tedy žalobkyně, že se ukrývala v letech 1943 až 1945 z rasových důvodů, je takovéto tvrzení dostatečně určité pro posuzování podmínek nároku. Není možné stát na striktním názoru, že tvrzení žadatelky musí být bezpodmínečně svědecky prokázáno nebo být vyčerpávající co do tvrzení, ačkoliv žalobkyně takovéto svědecké výpovědi ke své žádosti doplnila, a dále, že je nutné si uvědomit skutečnost, že žalobkyni bylo v době tvrzeného ukrývání 7 až 9 let a tudíž si není schopna přesně do všech podrobností vybavit okolnosti svého ukrývání, neorientuje se ve správním řízení a rovněž získání svědeckých prokázání pravdivosti tvrzení bylo spojeno se značnými obtížemi, kdy odvolací orgán a žalobkyni ani nevyžýval k uvedení, jaké důvody jí v jejich předešlém neuvedení bránily.

Co se týká samotného doložení důkazů, k tomu žalobkyně odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31.3. 2008 č.j. 4 Ads 51/2007-57, ze kterého vyplývá, že pronásledování Romů na Slovensku za druhé světové války je skutečností historicky známou, kterou není třeba prokazovat. Analogicky nelze rovněž trvat na bezprostředním vyčerpávajícím popisu daných událostí s přihlédnutím k věku žadatelky, časovému odstupu od uplynulému od válečného období a situaci romského obyvatelstva.

Žalobkyně rovněž odkazuje na nález Ústavního soudu I. ÚS 605/03 ze dne 2.6. 2005, ve kterém Ústavní soud uvedl, že účel a smysl právních předpisů není možné hledat pouze ve slovech a větách toho kterého předpisu, ve kterém jsou vždy také přítomny i principy uznávané demokratickými právními státy. Postup správních orgánů při vyřizování žádostí Romů o poskytnutí jednorázové peněžní částky dle zákona a následné nepřiznání této jednorázové peněžní částky z nejrůznějších formalistických důvodů většině romských žadatelů je popíráním romského holocaustu a je v rozporu se smyslem a účelem zákona.

Ze všech shora uvedených důvodů žalobkyně navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě, které bylo soudu doručeno ne 12.8. 2010, uvedl, že žalobu nepovažuje za důvodnou. Uvedl, že odvolání žalobkyně zamítl, neboť žalobkyně neposkytla dostatečně určité tvrzení týkající se období jejího ukrývání. Ve svém odvolání pak uvedla nová tvrzení a domněnky, které jsou neurčité a neprokázané.

V průběhu řízení soud zjistil, že dne 10.8. 2010 původní žalobkyně zemřela. Usnesením ze dne 9.3. 2011 č.j. 10 Ad 9/2010-52 proto soud rozhodl, že na straně žalobce bude nadále jednat se sedmi dětmi původní žalobkyně uvedenými ve výroku tohoto rozsudku.

Při ústním jednání žalovaný s odkazem na obsah spisového materiálu, odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a vyjádření k žalobě navrhl, aby byla žaloba zamítnuta; žalobci se bez omluvy k ústnímu jednání neodstavili.

Ze správního spisu byly zjištěny následující proti rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Žalobkyně podala žádost o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona, která byla doručena České správě sociálního zabezpečení dne 22.11. 2002. Jako dobu ukrývání v žádosti uvedla „od r. 1943 do V/1945“.

Rozhodnutím ze dne 21.1. 2003 bylo řízení o nároku přerušeno a žalobkyně byla vyzvána k předložení osvědčení podle § 8 zákona č. 255/1946 Sb. Rozhodnutím Ministerstva obrany ze dne 30.7. 2004 č.j. 335392/02/2004-7542 bylo rozhodnuto tak, že osvědčení o účasti žalobkyně na národním boji za osvobození v kategorii československý politický vězeň od 10. listopadu 1944 do 31. března 1945 se nevydává. Důvodem nevydání osvědčení byl závěr Ministerstva obrany, že shromážděné důkazní prostředky dostatečně neprokazují naplnění podmínek zákona, neboť nezbytná fakta o ukrývání a jeho časové vymezení nebyla v řízení úplně přesně zjištěna. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí pak vyplývá, že jako dobu ukrývání žalobkyně uvedla časový úsek od listopadu 1944 až do osvobození.

Následně Česká správa sociálního zabezpečení rozhodnutím ze dne 19.7. 2006 zamítla žádost žalobkyně o poskytnutí jednorázové peněžní částky. Česká správa sociálního zabezpečení v odůvodnění rozhodnutí uvedla, že za situace, kdy žalobkyni Ministerstvo obrany osvědčení nevydalo, musela si učinit úsudek o tom, zda žalobkyně je či není osobou uvedenou v § 1 odst. 3 zákona sama. V odůvodnění rozhodnutí uvedla, že údaje poskytnuté žalobkyní jsou značně neurčité, rozporné a v důsledku toho nevěrohodné. To platí především o samotné době tvrzeného ukrývání, která odporuje historickým faktům. Žalobkyně uvedla dobu ukrývání od roku 1943 do května 1945. Je přitom pojmově vyloučeno, aby ukrývání žalobkyně z rasových důvodů započalo před 29. 8. 1944, tedy před příchodem německé armády na Slovensko, který mohl nastat nejdříve po Slovenském národním povstání, a aby ukrývání žalobkyně z rasových důvodů skončilo později, než byla osvobozena oblast, ve které se nacházela. Tvrzení o zahájení ukrývání od roku 1943 odporuje obecně známým historickým skutečnostem, protože německá vojska se v této době na uvedeném území nenacházela a ukrývání před nimi tudíž nebylo důvodné. Případné ukrývání po osvobození nelze odůvodnit rasovými důvody. Z údajů poskytnutých žalobkyní nelze vymezit přesné místo ani datum, odkdy dokdy tvrzené ukrývání trvalo, zda bylo nepřetržité nebo přerušované, a zda vůbec trvalo zákonem požadovanou dobu alespoň tři měsíců. Neurčité jsou i údaje žalobkyně týkající se okolností tvrzeného ukrývání, není zřejmé, jaké byly životní podmínky v průběhu tvrzeného ukrývání, kde se žalobkyně ukrývala s rodiči a sourozenci a s další početnou skupinou osob. Žalobkyně rovněž uvedla, že jídlo si obstarávali žebrotou, chytáním ryb v řece a matka žalobkyně chodila pro jídlo do rodné obce. Česká správa sociálního zabezpečení tedy dovodila, že svůj úkryt mohla rodina žalobkyně volně opouštět, veřejnost o ní věděla a nejedná se proto o ukrývání, ale o pouhý pobyt v bunkru, i když za nelehkých podmínek. Česká správa sociálního zabezpečení proto uzavřela, že žalobkyně neprokázala, že je osobou, která se v době druhé světové války po dobu celkem nejméně tří měsíců z rasových nebo náboženských důvodů ukrývala na území Československa, a proto byla žádost žalobkyně zamítnuta.

Ve spise je dále založen zápis porízený Městskou správou sociálního zabezpečení Brno ze dne 8.7. 2009, ve kterém je uvedeno, že žalobkyně v roce 2002 žádala o jednorázovou peněžní částku jako ukrývaná osoba. Tato žádost jí byla zamítnuta. Nyní se

dostavila a žádá na základě judikátu Nejvyššího správního soudu o přehodnocení své žádosti a poukázání jednorázové peněžní částky za dobu svého ukrývání na svoji adresu. Tento zápis je podepsán žalobkyní a pracovníci Městské správy sociálního zabezpečení v Brně.

Dne 27.10. 2009 vydala Česká správa sociálního zabezpečení rozhodnutí čj. 366 011 752/A, kterým podle ustanovení § 102 odst. 4 správního řádu zastavila řízení ve věci žádosti žalobkyně o zahájení nového řízení a vydání nového rozhodnutí podle § 101 písm. b) správního řádu ve věci pravomocně ukončené rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení ze dne 19.7. 2006 o její žádosti o poskytnutí jednorázové peněžní částky.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí Česká správa sociálního zabezpečení uvedla, že podání žalobkyně neodůvodňuje zahájení nového řízení, neboť nelze ani na podkladě nové judikatury Nejvyššího správního soudu vydat rozhodnutí, jímž by bylo žádosti žalobkyně vyhověno. Důvodem toho je skutečnost, že žalobkyně neposkytla dostatečně určité tvrzení týkající se období, okolností a důvodů jejího ukrývání. V řízení o přiznání jednorázové částky podle zákona však nese břemeno tvrzení žadatel, což znamená, že pouze na základě jeho vyčerpávajícího a jednoznačného osobního tvrzení si může Česká správa sociálního zabezpečení učinit úsudek o skutečném stavu věci a činit případné kroky k jeho doplnění a prokázání v rozsahu potřebném pro rozhodnutí ve věci. Nenahraditelnost tvrzení žadatele plyne v daném případě přímo z povahy věci, neboť podkladem pro přiznání jednorázové peněžní částky je individuální situace tohoto konkrétního účastníka řízení, kterou mohl spolehlivě popsat jedině on a není v možnostech správního orgánu, aby nedostatek jeho tvrzení nahrazoval vlastními úvahami. Předmětné řízení je navíc ovládáno dispoziční zásadou, což znamená, že Česká správa sociálního zabezpečení je povinna rozhodnout o nároku v takovém rozsahu, v jakém byl účastníkem řízení vymezen. V daném případě však žalobkyně ve vztahu k České správě sociálního zabezpečení žádné bližší tvrzení týkající se svého ukrývání, tj. období, důvodů ani okolností, neposkytla. Proto Česká správa sociálního zabezpečení neměla k dispozici žádná dostatečně určitá tvrzení, na jejichž podkladě by mohla oprávněnost uplatněné žádosti posoudit. Proto bylo rozhodnuto tak, jak bylo uvedeno shora.

Žalobkyně podala proti tomuto usnesení odvolání, ve kterém uvedla, že jako důvod svého ukrývání před nacisty uvádí svoji příslušnost k romskému etniku. Dále uvedla, že vymezit přesněji časové období je pro ni po tak dlouhé době velmi těžké, proto může podrobněji uvést pouze to, že v době, kdy její rodina utekla z domu a začala se schovávat, byl červenec. Jejich první úkryt po tom, co přišli do jejich domu Němci, byl ve vzrostlé pšenici. Potom už se domů nevrátili, až po osvobození v roce 1945. Z té doby si pamatuje pouze to, že byl ještě sníh, když kolem procházela fronta. První žádost žalobkyni sepisovala romská poradkyně z brněnského magistrátu. Žalobkyně se domnívá, že byla zřejmě chyba v tom, že nedostatečně zkontrolovala údaje, které byly v této žádosti uvedeny. K tomu uvedla, že je nutno vzít v úvahu, že v roce 2002 jí bylo 66 let a prostě se spolehla, že úřednice napíše žádost podle toho, co jí žalobkyni uvede. Teprve v odůvodnění zastavení řízení ze dne 27.10. 2009 se žalobkyně pozastavila nad údajem „v blíže neurčené době v roce 1943 až v květnu 1945“. Žalobkyně si myslí, že Š. byla osvobozena mnohem dříve, je si zcela jistá, že byl ještě sníh a pamatuje si ruského vojáka v bílém. Žalobkyně se domnívá, že už jen na základě jejího původu a tehdejšího trvalého bydliště na území Slovenského státu, který byl spojencem nacistického Německa, je dán sám fakt pronásledování a těžko může po desítkách let prokazovat něco podrobněji. Domnívá se nicméně, že dnes už nikdo nepochybuje o tom, že nacisté Romy pronásledovali s cílem celé etnikum vyhladit.

Odvolání bylo zamítnuto žalobou napadeným rozhodnutím Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 8.2. 2010 čj. 2009/92463-24. V odůvodnění tohoto rozhodnutí

žalovaný uvedl, že postupná tvrzení žalobkyně o délce či nepřetržitosti ukrývání obsažená ve spisovém materiálu České správy sociálního zabezpečení jsou neurčitá a ani po opakovaných výzvěch ze strany správních orgánů se žalobkyní nepodařilo doplnit nebo vysvětlit tato tvrzení. Dále uvedl, že podle § 82 odst. 4 správního řádu se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů přihlédne jen tehdy, jestliže účastník takové skutečnosti nebo důkazy nemohl uplatnit dříve, což nebylo prokázáno. Proto bylo odvolání žalobkyně zamítnuto.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Podle § 101 správního řádu *provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí ve věci lze tehdy, jestliže*

- a) je to nezbytné při postupu podle § 41 odst. 6 věty druhé,*
- b) novým rozhodnutím bude vyhověno žádosti, která byla pravomocně zamítnuta,*
- c) nové rozhodnutí z vážných důvodů dodatečně stanoví nebo změní dobu platnosti nebo účinnosti rozhodnutí anebo lhůtu ke splnění povinnosti nebo dodatečně povolí plnění ve splátkách, popřípadě po částech; zkrácení doby platnosti nebo účinnosti rozhodnutí anebo lhůty ke splnění povinnosti je možné pouze tehdy, stanoví-li tuto možnost zákon,*
- d) rozhodnutí ve věci bylo zrušeno jiným orgánem veřejné moci podle zvláštního zákona, nebo*
- e) tak stanoví zvláštní zákon.*

Podle § 102 odst. 4 správního řádu *pokud žádost účastníka neodůvodňuje zahájení nového řízení, rozhodne správní orgán usnesením o tom, že se řízení zastaví.*

V tomto případě z obsahu podání původní žalobkyně ze dne 8. 7. 2009 plyne, že se domáhá vydání nového rozhodnutí s odkazem na ust. § 101 písm. b) správního řádu. V návaznosti na ust. § 102 odst. 4 správního řádu je pak nutné mít za to, že je povinností účastníka řízení, podává-li žádost o zahájení nového řízení, aby ve své žádosti sám uvedl a konkrétně specifikoval důvody, které dle jeho názoru zakládají možnost zahájení nového řízení. V daném případě však žalobkyně ve své žádosti uvedla pouze tolik, že žádá „na základě judikátu Nejvyššího správního soudu ČR o přehodnocení své žádosti“.

Shora uvedeným způsobem formulovaná žádost je ovšem značně neurčitá, neboť žalobkyně jednak ani judikát Nejvyššího správního soudu, jehož se dovolává, nespecifikuje, jednak ani nijak neuvádí, z jakého důvodu by měl právní názor obsažený v tomto judikátu vést k přehodnocení její žádosti.

Postupu České správy sociálního zabezpečení při rozhodování o takto formulované žádosti nelze ničeho vytknout. Jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení, judikatura Nejvyššího správního soudu vztahující se k příslušnému zákonu, byla tomuto správnímu orgánu známa. Ač tedy žalobkyně příslušný judikát nijak konkrétně nespecifikovala, žalovaný přesto dovedl, který judikát měla nejspíše původní žalobkyně na mysli a posoudil, zda může mít vliv na posouzení jejího případu. Následně dospěl k závěru, že tomu tak není. V daném případě totiž nebyla žádost původní žalobkyně zamítnuta pouze z toho důvodu, že by nebylo ukrývání žalobkyně dostatečně prokázáno, její žádost byla zamítnuta předně z toho důvodu, že žalobkyně nebyla schopna jednoznačným a nerozporným

způsobem specifikovat dobu, po kterou mělo ukrývání trvat. Jak bylo uvedeno shora, začátek této doby specifikovala nejprve jako rok 1943 (v původní žádosti), poté jako listopad 1944 (v řízení před Ministerstvem obrany). Druhým důvodem pro zamítnutí žádosti žalobkyně byly nejasnosti v okolnostech tvrzeného ukrývání, když ze skutečností tvrzených původní žalobkyní (např. že jídlo si v průběhu ukrývání obstarávali žebrotou) bylo lze mít pochybnosti o tom, zda se vůbec jednalo o ukrývání.

Česká správa sociálního zabezpečení se proto zabývala otázkou, zda nová judikatura Nejvyššího správního soudu nějakým způsobem zpochybňuje zohlednění skutečností, které vedly k zamítnutí původní žádosti žalobkyně. Dospěla přitom k závěru, že tomu tak není, a tento svůj závěr v rozhodnutí podrobně odůvodnila.

V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně částečně doplnila důvody, pro něž se domnívala, že by mělo být nové řízení zahájeno. Soud k tomu poznamenává, že v odvolání původní žalobkyně mimo jiné uvedla, že její ukrývání započalo „v červenci“, neboť se ukrývali ve vzrostlé pšenici. Tím ovšem ještě dále prohloubila nejasnosti ohledně tvrzené doby jejího ukrývání.

Podle § 82 odst. 4 správního řádu *k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.*

Žalovaný v souladu s citovaným ustanovením správního řádu k novým tvrzením původní žalobkyně uvedeným v odvolání nepřihlížel. Namítá-li nyní žalobkyně v žalobě, že takový postup nebyl v souladu s právními předpisy, neboť ji měl žalovaný nejprve vyzvat, aby uvedla, důvody, které jí bránily v dřívějším uplatnění namítaných skutečností, nelze s takovou námitkou souhlasit. Skutečnosti tvrzené žalobkyní v odvolání se totiž týkají buďto okolností, které se odehrály v době druhé světové války, anebo okolností souvisejících s podáním původní žádosti v roce 2002. Je tedy zřejmé, že se jedná o skutečnosti, které původní žalobkyni musely být známy již ke dni 8. 7. 2009, kdy podala žádost o vydání nového rozhodnutí. Žalobkyně svá tvrzení uvedená v odvolání nedokládá žádnými dalšími doklady nebo důkazy, které by mohly vyjít najevo dodatečně, ani provedení žádných dalších takových důkazů nenavrhuje. Vyzývat ji za těchto okolností k uvedení důvodů, proč tyto skutečnosti neuvedla dříve, by tedy zjevně postrádalo smysl.

Za popsané procesní situace tedy žalovaný skutečně nemohl rozhodnout jinak než odvolání žalobkyně zamítnout a prvostupňové usnesení o zastavení řízení potvrdit, neboť žádost žalobkyně neobsahovala žádné skutečnosti, které by zahájení nového řízení odůvodňovaly. K dalším tvrzením žalobkyně uvedeným v odvolání pak žalovaný nebyl oprávněn přihlídnout.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.

Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 10. listopadu 2011

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu